

Zihnimin köşelerinde hayaller. Zamanın ektiği tohumlar. Büyüyorlar, konuşuyorlar, onlara cevap verirsem susuyorlar, bir süre, sonra kürek gibi bir kalemle alıp yazıya döküyorum: Tarhlar yapıyorum, sıra sıra kelimeler ve satırlar.

Dünya bastırdıkça içimdeki kuşlar yuvalarında huzursuz olup uçuyor. Onları yakalamak zor, bulut olup göğe karışan da var, kanatları alev alıp kül olan da.

Dünya acımasız, onun karşısında zayıfım. Kuralları tam olarak bilmediğim, öğrenecek zamanımın da olmadığı bir oyunda, beni bağlayan iplerin kimin elinde olduğunu düşünerek ve hiçbirine güç yetiremeden, çoğu zaman insiyaki hamlelerle yaşamaya çalışıyorum.